

σειρά έβγαζα τὸ νόημα τοῦ καταραμένου μου Γρα-
φτοῦ! Ἀς ξεπετιοῦνταν γλωσσίσσες ἀπὸ φλόγες κο-
σπερέ, γύρω στὴν ἀναμμένη καρδιά, ὡς χοροπη-
δοῦσαν τὰ μαῦρα ψηφία μπρὸς στὰ θαμπωμένα
μου μάτια, πάλι στὴ θέσι τοὺς ἔμπαιναν καὶ
γραμμμένα πάλι καθαρὰ τὰ ἔβλεπα. Τὰ μαῦρα
γράμματα νὰ σβύσω προσπάθησα παλεύοντας
ἀπεγνωσμένα... Μάταια... Μάταια... Τὰ δάχτυλά
μου ἔκαψα, ἔξεσχίσθηκα, ματώθηκα καὶ τέλος
δίχως πνοή ἔπεσα στὸ σωρὸ τῶν ἐρειπίων π' ἀ-
πλώθηκαν τριγύρω...

...Κι' αὐτὴ τὴ φορά τὸ ξύπνημά μου δὲν ἄρ-
γησε νάρθη, μὰ πόσο ἀλλοιώτικο ἦτανε τώρα!...
Ἀποκαμωμένη—θυμᾶσαι καλὴ μου Ψυχούλα;—
μὲ ασφαλιστὰ τὰ χεῖλια ἔβλεπα νὰ θάβονται
οἰγὰ—οἰγὰ τὰ συντρίμια κάτω ἀπὸ τοὺς πά-
γους τοῦ πεθαμένου κόσμου ποῦ ἡ Νειότη γιὰ
μᾶς ἔχτιζε... Μιὰν ὕστατη ἀδιάφορη ματιὰ
ἔρριξε γύρω μου κι' ἐξεκίνησα νὰ φύγω... Νὰ
φύγω γιὰ πολὺ μακριὰ... Τὸ πρῶτο βῆμα δὲν
ἀπόσωσα καὶ μιὰ θερμὴ φωνὴ τῆνομα μου νὰ
φωνάξῃ ἄκουσα παρακαλῶντας με νὰ σταμα-
τήσω. Ἐγύρισα τὸ κεφάλι κι' ἐσταμάτησα βρέ-
θηκα μὲ τὸν Μεγάλον Ἀγαπημένο μου. Ναί·
ἦταν Αὐτός, μὰ δὲν τὸν ἀναγνώρισα. Ταπεινο-
μένος στὰ γόνατά μου, τὴν ἀγκάλιά του ἄνοιξε
νὰ μὲ δεχθῇ, συγχώρεσι ζητώντας γιὰ τὸν τόσο
Πόνον π' ἄθελα τοῦ στὴν καρδιά μου νὰ γιγαντώσῃ
ἄφισε. Ἐκπληκτὴ νὰ μάτιά μου στὰ δικά του
βύθισα καὶ τὸ κορμί μου ἀνυπεράσπιστο στὴς
ἀνατριχίλες τὸν ἔρωτα παράδωσα... Τοῦ χάκου!
Τίποτα δὲν ἐσάλεψε μέσα μου. Καμμιὰ φεγγο-
βολὴ δὲν σκόρπιζαν πεῖλ τὰ μάτιά του. Καὶ τρο-
μαγμένη ἔβλεπα ὅλοένα πεῖλ πηχτὸ τὸ σκοτάδι
νὰ μαζεῖται, γύρω στὸ λεῖψανο τῆς ἀδικοσκο-
τωμένης Ἀγάπης μου... Ὁργισμένη τὸν ξανα-
κίτταξα... Καὶ διαλογίσθηκα πῶς γυναίκας σπλά-
χνα στὴ γῆ δὲν μπορούσαν τέτοιο τέρας νὰ

ρίξουν καὶ πῶς βέβαια γέννημα καὶ θρέμμα τῆς
μισσητῆς Ἀσχήμιας ἦταν. Ἀηδισμένη, μοῦ
ἦλθε νὰ φτύσω ἀπάνω του. Ἀλλὰ προσπέρασα
μόλις κρατῶντας τὸ θυμὸ μου γιὰ τὴν τόσο
τόλμη του. Μὰ τότε δύο χέρια δυνατὰ μὲ ἄρ-
παξαν καὶ παράφορα μ' ἔσφιξαν καὶ δύο χεῖλια
διψασμένα στὰ δικά μου ἐκόλλησαν. Μὰ τὸ
σφίξιμο ἀπότομα γαλάρωσε... Καὶ ἄξαφνα μὲ
φρίκη τὰ χεῖλια χωρίσθηκαν. Σφίγγοντας,
σφίγγοντας μὲ πόθο τὴν ἀπαλή μου σάρκα, τὴν
κρυφὴ μου πληγὴ σκάλιζαν τὰ χεῖρά του κι'
αἷμα χλιαρὸ, αἷμα ἀγνὸ τῆς παρθένας καρδιάς
μου ἔδαψε τὰ δάχτυλά του...

Καὶ τὸ στόμα του π' ἀχόρταστα ζητοῦσε
τὴ γλύκα τῆς Ἀγάπης νὰ ρουφήσῃ, τὴν πι-
κράδα μόνο τοῦ Μίσους ποτίσθηκε!...» Μὲ τὰ
τελευταῖα αὐτὰ λόγια σφραγίστηκε τὸ παραλή-
ρημα τῆς χλωμῆς γυναίκας... Καὶ τὴν ἴδια στι-
γμὴ ἔννοιωσα καποῖο βαρὺ τριξίμο τοῦ ὀλόγουμου
ἀπὸ πρασινάδα δένδρου καὶ τὸ κλαρεῖ ἀπ' ὅπου
ἀκουμπισμένη ἦμουν λες καὶ τὸ βάρος τόσοῦς
θλίψης δὲν μπορούσε νὰ βαστάξῃ, θυμια-
τισμένο ἔπεσε στὰ πόδια μου...

Μὲ σφιγμένη τὴ ψυχὴ ἔσυρα τὰ βήματα μου
μακριὰ ἀπὸ τὴν ἄτυχὴ τῆς Ἀγάπης λάτρισσα
καὶ ξαναμπήκα καὶ πάλι στὸν μεγάλο ὁρόμο. Θὰ
εἶχε περάσει ὥρα πολλή, γιατί ὁ ἥλιος εἶχε βα-
σιλέψει, ἀφίνοντας τὴ θέσι του στὴ νύχτα.

Ἡ φαντασία μου παραγμένη καὶ ἀπὸ τὴν παρά-
ξενη ἱστορίᾳ τῆς τρελλῆς, εἶνε σχήματα ὑπερ-
φυσικὰ καὶ στὴν πεῖλ ἀπλὴ ἰδέα...

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ὀραματίσθηκα γράμματα
μαῦρα χαραγμένα ἀπάνω σὲ φλόγες καὶ μὲ
τρόμο ἀνήκουστο ἐδιάβασα:

«ΘΑ ΑΓΑΠΗΣΗΣ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΘΑ ΣΕ
ΜΙΣΗΣΟΥΝ. ΘΑ ΜΙΣΗΣΗΣ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΘΑ
Σ' ΑΓΑΠΗΣΟΥΝ!»

ΡΕΑ ΜΠΕΛΛΟΝΑ

ΑΓΡΑΦΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὅταν τὰ φύλλα πέφτουνε
Ξηρά στὸ θάνατο μου
Κ' ἔρθῃς στὸ κοιμητήριο
Ζητώντας τὸ σταυρὸ μου,
Σὲ μιὰ γωνιά θὰ τὸν εὕρῃς
Παράμερσι ἐκεῖ κάτω
Καὶ μύριοι ἀνθοὶ θὲ νᾶχουνε
Φυτρῶσει ὀλόγουρά του.

Μάζεψε τότε τῆς φτωχῆς
Καρδιάς μου τὰ λουλούδια
Γιὰ τὰ ξανθὰ μαλλιάκιά σου.
Εἶν' ἄγραφα τραγούδια
Ἐκεῖνα ποῦ ἐσβυστήκανε
Σ' τοῦ τάφου τὴ σιωπῇ,
Εἶναι λογάκια ἐρωτικά
Ποῦ δὲν σοῦ τάχω εἰπῇ.

STECCHETTI
(Μετάφρασις Α. Σκιαδαρέση).

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

Ἡ κριτικὴ εἶνε ἀξία τῆς ὑποστολῆς της ὅταν εἶνε
ἀνυπερέαστος. Ἡ προκατάληψις ὀδηγεῖ εἰς τὸ Πάν-
θεον ἢ εἰς τὸ Πουργατόριον. Μέσος ὁρος δὲν ὑπάρχει.

✕

Ἡ γυναῖκα εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν εἶνε κρῖνος.
Εἰς τὴν νεανικὴν, πανσές. Παντρεμένη, τριαντά-
φυλλο. Γρηά, χαμομήλι.

✕

Οἱ δημοσιογράφοι οἱ ὅποιοι διαρκῶς «ὕψουνον
τὴν φωνήν» καὶ «κρούουν τῶν κώδωνα τοῦ κινδύνου»
εἶνε καταλλήλοτατοι νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν, ὥς ψάλται ἢ ὥς κωδωνοκρούσται.

✕

Ἐὰν τὰ ζῶα εἶχαν ἀνθρωπίνην φωνήν, ἐὰν δη-
λαδὴ ἦσαν φωνήεντα, πολὺ ἀμφιβάλλω ἀν θὰ ἦσαν...
σύμφωνα μὲ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ ἀνθρώπου.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ